

What we Pray For

Timely Torah, Sunday October 22nd 2023

The shiur is kindly sponsored by Jack and Barbara Segall in memory of Jack's Sister's - Simah bas Alexander Zishe Halevi, and Barbara's Father Joseph Schwartz - Yosef Meir ben Mordechai HaLevi.

The Injured

1. Bamidbar 12:13

ויצעק מִשֵׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל גַּא רַפֵּא נָא לָהּ: (פ)
So Moses cried out to יהוה, saying, “O God, pray heal her!”

2. Bereishis 20:17

וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיְרַפֵּא אֱלֹהִים אֶת־אֲבִימֶלֶךְ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־הַיְלָדוֹ:
Abraham then prayed to God, and God healed Abimelech and his wife and his slave girls, so that they bore children;

3. Shulchan Aruch, YD 335:4-5

כשמבקש עליו רחמים אם מבקש לפניו יכול לבקש בכל לשון שירצה ואם מבקש שלא בפניו לא יבקש אלא בלשון הקדש:

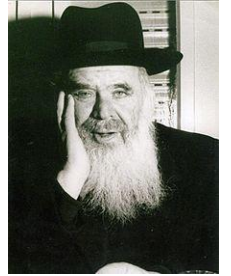
When one prays for him, — if in his presence, one may pray in any language one desires; if one prays, not in his presence, one should pray only in Hebrew.

יכולו אותו בתוך חולי ישראל שיאמר המקום ירחם עליך בתוך חולי ישראל ובשבת אומר שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבא:

One should combine him with other Jewish sick by saying, 'May the Omnipresent have compassion upon you in the midst of the sick of Israel;' and on the Sabbath he says, 'It is the Sabbath when it is forbidden to cry out and healing will come soon.'

4. R. Chaim Shmulevitz, 1902-1979, Rosh Yeshiva, Mirrer, Yerushalayim, Maamar, Erev Sukkos 5774

ובאופן אחר קצת אמרנו, עפי"מ שביארנו הקרא "הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול" (דברים לב ד). הגם דמשפטי בני אדם ג"כ צריכים שיהיו בלי עול, כקושית הגר"ב באור ישראל (כוכבי אור מאמר ג), ע"ש מה שכתב בזה. ואף שיפה כתב, אנחנו נאמר בדרך אחרת, וגם זה אמת, דבמשפטי בני אדם רק החוטא עצמו נשפט, ואם חייב הוא, לא משגיחים כלל באחרים אם יסבלו מחיובו. לא כן במשפטי ד', אם אחר יצטער מחיוב הנאשם, קרוב או ידיד וכדומה, והאחר אינו מחויב לסבול הצער הזה, גם הנאשם ניצול. וזהו תמים פעלו כי כל דרכיו משפט וגו', וככתוב (תהלים יט ז): "משפטי ד' אמת צדקו יחדיו".
נמצא דשני דינים הם בחיוב תפילה, ראשית כפשוטו שהחויב מדיני תפילה, ועל זה אמרו בגמרא (ברכות יב ב): "כל שאפשר לו לבקש רחמים על חברו ואינו מבקש נקרא חוטא". והשני הוא שמחויב להצטער על חברו, שאפשר שצערו היה מציל את חברו, ואדם מחויב לעשות הכל להציל את זולתו.

The Hostages

רמי גורן, בנו של האלוף במיל' הרב שלמה גורן שהיה הרב הראשי לצה"ל, מצא אצלו תפילה שאבא שלו חיבר לשלום השבויים של מלחמת יום כיפור, לפני 50 שנה.

הוא רענן אותה קצת, ומרגיש שהציבור צריך להכיר את התפילה הזו, שלצערנו כל כך אקטואלית כעת:

"מי שברך אבותינו, אברהם יצחק ויעקב, משה אהרן דוד ושלמה, הוא יברך וישמר ויציל את בנינו היקרים, סגלי צבא הגנה לישראל ושראר הלוחמים למען בטחון העם והארץ, ואזרחים – זקנים וצעירים, נשים, גברים וטף – הנמצאים בצרה ובמצוקה, ונתונים למשטה וסכנה בשבי. הקדוש ברוך הוא ימלא רחמים עליהם לקייםם ולסזקם ולהחיות רוחם ותקונתם, להציל ממסגר נפשם, להוציאם מצרה לרוחה ומשעבוד לגאולה. ולפצועים שבהם ישלח ה' רפואה שלמה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף, ויזכו כלם לשוב במהרה לביתם ולארצם בריאים ושלמים לחיים ולשלום, ויקים בהם דברי הכתוב: 'לחבש לנשברי לב, לקרא לשבויים דרור', ונאמר אמן."

Yehuda Fetaya (Yehuda ben Moshe ben Yeshou`ah Fetaya; 1859–1942) was a leading [Kabbalist](#) and authored many works of Kabbalah, among which three are well known, *Yayin haReqa`h*, *Bet Le`hem Yehuda* and *Min`hat Yehuda*.

תפילה לפדיון שבויים

מאת הרה"ג המקובל האלקי שר בית הזוהר
המלוב"ן כמוהר"ר יהודה פתיה זיע"א

יהי רצון מלפניך יי א-להינו וא-להי אבותינו שתרחם על עמך ישראל הנתונים בבית האסורים אשר אסרום שמה הליסטים ההגריאים, בני ישמעאל העריצים והפראים, אנא אב הרחמים, רחם נא עליהם ואת שוועתם תשמע ותושיעם, ותסגור את פיות בעלי דינם ואויביהם ושונאיהם, ותעמוד לימין עמך הנאסרים והשבויים, ותקיים בהם מקרא שכתוב כי יעמוד לימין אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיעַ מִשְׁפָּטֵי נַפְשׁוֹ, ויצאו בריאים ושלמים מכבלי מאסריהם, ותקיים בהם מקרא שכתוב, וְאֶנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֶשֶׁר תְּדַבֵּר : כָּל כֹּלֵי יוֹצֵר עֲלֶיךָ לֹא יִצְלַח, וְכָל לְשׁוֹן תְּקוּם אִתְּךָ לְמִשְׁפָּט תְּרַשִׁיעַ, כי אתה הוא מתיר אסורים ומוציא אסירים בכושרות, ובידך כוח וגבורה להתיר מאסריהם וכבלי הברזל מעליהם. אנה יי הוציאה ממסגר נפשם ותקיים בהם מקרא שכתוב, לֹא־אֲמַר לְאֲסוּרִים צֹאוּ לְאֶשֶׁר בְּחֻשְׁךָ הַגָּלוּ: שְׁלַח מַלְאָךְ וַיְתִירְהוּ מִשְׁלַח עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: והצילם מחיות רעות ומנחשים ושרפים ועקרבים, ומרעב ומצמא, ומקטב מרירי, ומקור וגשם וברד, ושלג וכפור וקרח ורוח זלעפות, וממטר של אבק ועפר, ומרוח סערה, ומכל חולי ומחלה ומפחד ובהלה, ומנוק וחבלה, ומן זריקת הפצצות ומן התבערה ומהריסת הבתים, ומכף כל אויב ואורב בדרך, והחזירים לבתיהם לשלום והגיעם למחוז חפצם לחיים טובים ולשלום, שלמים בגופם ובנפשם, ותקיים בהם מקרא שכתוב: "כי תעבור במים אתך אני, ובנהרות לא ישטפו: כי תלך במו אש לא תכה, וְלֹהֲבָה לֹא תִבְעַר בְּךָ: הצילני מטיט ואל אֶטְבֵּעָה: אנצלה משנאי וממעמקי מים: אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה:" וכל הקמים עליהם לרעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבותם. יהיו כְּמוֹ לִפְנֵי רוּחַ וּמְלֶאכֶת יי דוּחָה: תַּפַּל עֲלֵיהֶם אִימַתָּה וְפַחַד בְּגִדְלִי זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֶבֶן יִדְמוּ זְרוּעֶךָ בְּגִדְלִי וְפַחַד אִימַתָּה עֲלֵיהֶם תַּפַּל: יָקוּם אֶ-לֵהִים יִפְצוּ אוֹיְבָיו וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאָיו מִפְּנֵיו: כִּהְנִדְף עֶשֶׂן תִּנְדָּף כִּהִמַּס דּוֹנֵג מִפְּנֵי אֵשׁ יִאֲבְדוּ רְשָׁעִים מִפְּנֵי אֶ-לֵהִים: וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרְץ כָּלֵב לִשְׁנוֹ לְמֵאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה לְמַעַן תִּדְעוּן אֶשֶׁר יִפְלֶה יי (יכוין יו"ד ה"א וא"ו ה"א) בֵּין מִצְרַיִם וּבֵין יִשְׂרָאֵל: לְמַעַן שִׂמַּךְ הַקְּדוֹשׁ הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק: "וַיְהִי בְּנִסְעֵ הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה, קוּמָה יי וַיִּפְצוּ אוֹיְבֵיךָ וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאֵיךָ מִפְּנֵיךָ" כשהוא כלול עם מקורו, שם הוי"ה ב"ה כזה:

(יכוין בשם: יוֹבֵה הוֹמָקוֹי וְאוֹהוֹמָמ)

וּבְנַחַה יֹאמֶר שׁוֹבָה יי רַבְבוֹת אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל: ותקיים בנו מקרא שכתוב:
"יי שְׁמֶרְךָ יי צִלְךָ עַל יַד יְמִינֶךָ: יוֹמֵם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא יַכְכָּה וְיָרַח בַּלְיָה: יי

יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשְׁךָ:"

"יי יִשְׁמַר צִאתְךָ וּבואְךָ מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם:"

אמן כן יהי רצון

הרב שמואל אליהו

בס"ד

לכב' הרב

לפני כמה חודשים הוכרזו שלושת השבויים כהרוגים והוריהם ישבו עחיהם שבעה.

לפי מה שהבנתי, כעת, ההורים חזרו בהם ועדיין מחזיקים בתקווה שהבנים חיים, מאחר והתקבל מידע חדש או שהקודם כבר לא מספק. התרשמותי זו נובעת מידיעות ברדיו לפיהן סירבו ההורים להשתתף בעצרת זכרון לחללי צה"ל וגם מביקור באתר שלהם באינטרנט.

השאלה שלי היא: האם להתפלל עליהם שישובו? כלומר, האם זה מותר לאחר שהוריהם ישבו עליהם שבעה, או שזו תפילת שווא?

תשובה

בס"ד

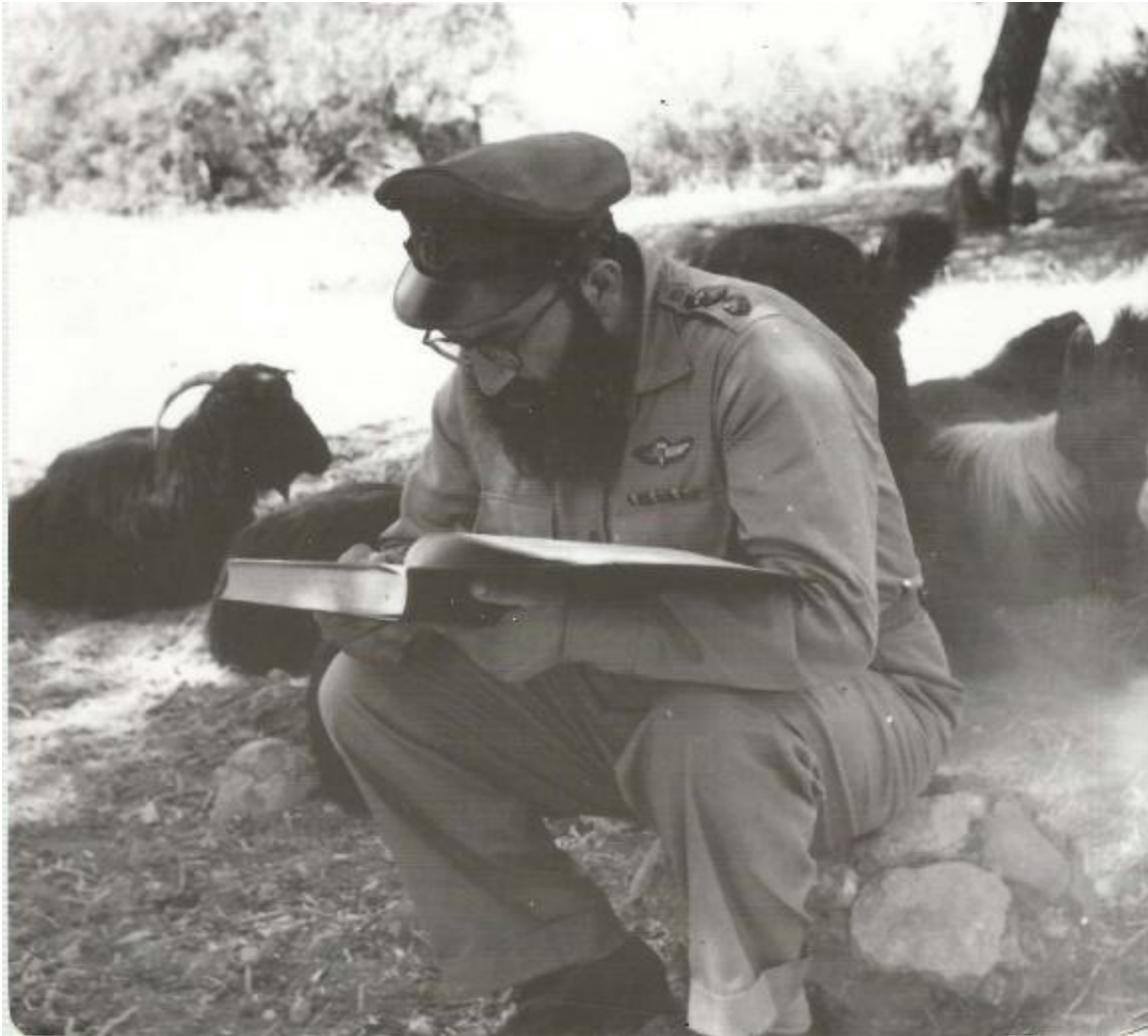
ישיבת השבעה לא הייתה נכונה כיון שעדיין לא התיאשו מלקברם. הלכה בשולחן ערוך יורה דעה סימן שמא (ד)

"מי שמת בתפיסה ולא ניתן לקבורה לא חל על הקרובים אנינות וגם אבילות לא חל עליהם כיון שלא נתיאשו מלקברו וכן אם קרובי המת בתפיסה אין אנינות חל עליהם וכן מי שנהרג בדרך או גררתו חיה או שטפו נהר ולא נתיאשו מלקברו אין על הקרובים לא דין אנינות ולא דין אבילות ומונים לו שבעה ושלישים מיום שנתיאשו מלקברו"

כך שהישיבה שלהם על שבעה היתה "כאילו" בלבד. שהרילא נתיאשו מלקברו. וכעת אתה מספר שלא התיאשו כלל מחייהם.

למעשה התפלל עליהם שהקב"ה יעשה עימהם הטוב. שירחם על משפחתם. שירחם על עמו ישראל על יגי כך שיתן שכל וכח ועוצמה למנהיגיו - אמן.

Our Soldiers

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את חילי צבא הגנה לישראל, העומדים על משמר ארצנו וערי אלהינו מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים ומן הים הגדול עד לבוא הערבה ביבשה באויר ובים. יתן ה' את אויבינו הקמים עלינו נגפים לפניהם. הקדוש ברוך הוא ישמר ויציל את חילינו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם. ידבר שונאינו תחתיהם ויעטרם בכתר ישועה ובקטרת נצחון. ויקים בהם הכתוב: כי ה' אלהיכם ההלך עמכם להלחם לכם עם איביכם להושיע אתכם: ונאמר אמן:

Rav Ovadia Yosef

מורי ורבותי, אתם יודעים את המצב שלנו, אני לא צריך לספר לכם, צריכים להתפלל להקבי"ה, אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, כולנו עיינו תלויות לפני הקבי"ה, נתפלל להקבי"ה שיושיע אותנו, אין מעצור להושיע ברב או במעט, ישתבח שמו הכל יכול, הכל בידו יתברך, לכן הנני קורא לכל מתפללי בני הכנסת ובהמ"ד, בכל מקום ומקום, בתפילת שחרית ומנחה יגידו אבינו מלכנו לפני הוידוי, כמו בעשרת ימי תשובה, להתפלל להקבי"ה שיושיע אותנו, להתפלל מעומק הלב כמו בימי הדין. כולנו צריכים להתפלל להקבי"ה, זקוקים לברכתו של הקבי"ה. וכמו כן על כל אחד ואחד לומר פרקי תהלים בשביל שלום אחינו שבצמון, הנמצאים בסכנה, להתפלל לכבודם ובעד צרתם. נתפלל להקבי"ה שישמור אותם ויציל אותם מכל צרה וצוקה מכל יגון ואנחה. השי"ת יברך אותם, ואת מעשה ידיהם, ויצילם לחיים טובים ולשלום. הקבי"ה הן אל כביר לא ימאס, תפילת רבים הקבי"ה מקבל אותם ברצון, זה שעת רצון להקבי"ה, כל אי ואי יתפלל, וכולם ידעו שאין מעצור לה' להושיע, בין רב למעט, הקבי"ה יושיענו מכל צרותינו, ויגאלנו גאולה שלימה". אח"כ עשה מרן שליט"א מי שברך לחיילים ולשבויים שיחזרו לביתם בריאים ושלמים, לעבודתו יתברך.

Peace?

5. Kohelles 3:8

עַת לְאַהֲבָה	וְעַת לְשׂוֹנְאָה	עַת מִלְחָמָה	וְעַת שְׁלוֹמָה: {ס}
A time for loving and a time for hating; A time for war and a time for peace.			

מתי יוצאים למלחמה ומתי עושים שלום?

מהי ההדגשה "על אויבך", למה לא כתב סתם, כי תצא למלחמה? עם ישראל הוא עם של שלום, שוחר שלום לכל באי עולם. ידוע כי בזמן שבית המקדש היה קיים, היו מקריבים בחג הסוכות שבעים פרים לשלום שבעים האומות, ועם ישראל מתלונן (תהלים קט, ד) "תחת אהבתי ישטונני ואני תפילה". וגם בזמן מלחמה, יש לנסות להגיע לידי שלום, כמו שכתוב (דברים כ, י) "כי תקרב אל עיר להילחם עליה וקראת אליה לשלום". ורק אם מצד האומות מתגלה איבה ושנאה כבושה, אין לנו ברירה אלא להילחם, לכן כתוב כאן: "כי תצא למלחמה על אויבך", כי האיבה מתעוררת מצד הגוים, ואין לנו מוצא אחר רק להתגונן במלחמה, הבטיח ה' ונתנו ה' אלקיך בידך".

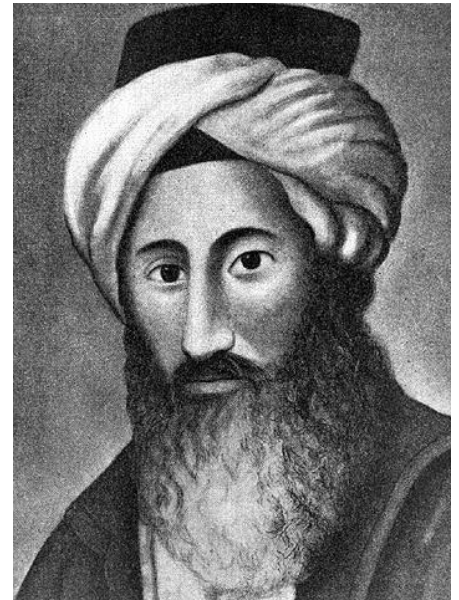
הפלאה

6. Tefilah of the Chida at times of war

יאמר תחילה את כל ספר התהלים ולאחר מכן:

יהי רצון מלפניך יי אלוהינו ואלוהי אבותינו. שתתמלא רחמים עלינו ועל יושבי העיר הזו וכל גבולה. ותצילנו ממלחמה וממצור ומשבי ומביזה. ותרחיק גייסות האויבים מכל גבול ארצינו. לא יקדמו על ארצנו מגן. ולא ישפכו עליה סוללה. והאויבים אשר בקרבנו תכניעם ותשפילם ותפר עצתם. ותצילנו מכל אויב ואורב ושולל ובוזז. תפול עליהם אימתה ופחד (יכוון בשם: תעאו). (וכל צדקות ישראל ותלמוד תורה אשר עשו ולמדו בעירנו ובעיירות אשר בגבולנו יזכרו לפני כסא רחמיך. ותבטל מעלינו ומעל ישראל אשר בעיר (ז) פלוני (כל גזירות קשות ורעות) יכוון בשם: קרע שטן). (ותחון עלינו ועליהם מאוצר מתנת חנם ככל צדקותיך. ותצילנו מכל רעב ויוקר השערים.

אל מלא רחמים תן שלום בארץ תן שלום במלכיות ושטרות. ובצל כנפיך תסתירנו בזכות אברהם אבינו עליו השלום איש החסד. ובזכות יצחק אבינו עליו השלום אזור בגבורה. ובזכות יעקב אבינו עליו השלום כליל תפארת. ובזכות משה רבינו משה אהרן אהרן פהנא רבא אחוז בהוד. ובזכות יוסף הצדיק אחוז ביסוד. ובזכות דוד המלך עליו השלום אחוז במלכות. עזרנו אלוהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. רחום חנון שומר תומך מציל ישר פודה (יכוון בשם: רחש תמיי). (הצילנו מכל צרה וטרורף ובלבול. עשה למען שמך: עשה למען ימינך: עשה למען תורתך: עשה למען קדשך: עשה למען יחלצן ידיך: הושיעה ימינך וענני. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי:

7. Dr. Aryeh Morgenstern, a Senior Fellow at Machon Shalem in Jerusalem, is a historian who specializes in the history of the Jewish settlement of Israel.

Levin and I arrived at the Rebbe's beit midrash in Crown Heights just before the ark was opened for the traditional dancing with the Torah scrolls. Suddenly, the sea of black hats parted to clear a path for us to reach the Rebbe's dais. The two of us stood at his side, and for an hour before the dancing began, the Rebbe spoke with us as the entire congregation stood still, wondering at the delay. They must have known the conversation dealt with the war then being fought in the Jewish state.

The Rebbe spoke with us about the significance of the war, focusing on its part in the process of redemption. I do not recall whether he referred specifically to the war of Gog and Magog, but the inference was all too clear. He asked—and later demanded to know—why the military campaign had halted in the Golan Heights, and why IDF forces, which had already rebuffed the Syrian army, refrained from advancing to capture Damascus. At the time, IDF forces had withdrawn from their defensive posture and had gone on the offensive, arriving within 34 kilometers of the Syrian capital. From a practical standpoint, the capture of Damascus was possible, and would unquestionably have decided the outcome of the war.

We tried to justify Israel's decision to the Rebbe, attributing it to concerns that Russia would carry out its threat of intervention if the IDF advanced toward

the Syrian capital, with likely horrific results. We also said that it appeared as though Israel wanted to concentrate heavy forces on the southern front in order to drive the Egyptian army definitively toward the Suez Canal.

The Rebbe rejected our arguments one by one. He claimed that entering Egyptian territory was a strategic error, since it would not alter the balance of power in Israel's favor. He also said that the State of Israel's most serious problem was the battle with Syria, and that until that front was won decisively, the Arab war against the Jewish state would never end. Damascus, he explained, as a city with an ancient history, symbolized the stability of the Muslim world, and therefore the threat Islam posed to the Jewish people. A blow to such a symbol would thus destroy the confidence of the Arabs. Moreover, he insisted, Russia was all talk, and American opposition to a sound defeat of Syria was only for the sake of appearances. In reality, the United States was eager for Israel to vanquish Syria. Regarding the issue of Israeli casualties, he claimed that if we did not win the battle decisively at this propitious time, in the future far more blood would be spilled in the course of subsequent wars the Arabs would impose upon us.

At the end of our conversation, the Rebbe had asked us to go back home immediately after the dancing and phone Israel to convey his urgent message to the heads of state. They must, he insisted, instruct the IDF to conquer Damascus, and fear no one. Menachem Levin promised to bring his remarks to the attention of Prime Minister Golda Meir, and I assured him I would contact the heads of the National Religious Party to convey his message in detail.

The trip home to Far Rockaway seemed to last forever. I felt the urgency of the task the Rebbe had assigned to me in every fiber of my being. He had made me feel as if I were carrying the fate of the Jewish people on my narrow shoulders. That night, I managed to reach the late MK Zevulun Hammer, who was summoned from a meeting of the Foreign Affairs and Defense Committee being held in Tel Aviv. I conveyed my conversation with the Rebbe to him, along with the latter's explicit demands.

About half an hour later, I received a call from the late MK Yitzhak Raphael, who wanted to hear exactly what the Rebbe had said, and how he had dismissed the concerns of military failure and unnecessary bloodshed. In reply, Raphael confirmed that Defense Minister Moshe Dayan was indeed worried about Russian intervention, and had therefore commanded the IDF not to advance beyond the lines Israel held on the eve of the Yom Kippur War, on the Golan Heights front.

Kiddush Hashem

8. Kaddish Prayer

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא (אָמֵן)

Exalted and sanctified be His great Name

בְּעֵלְמָא דִּי־בְרָא כְרְעוּתָהּ וְנִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ בְּסִיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן:
in the world which He created according to His will and may He rule His kingdom. In your lifetime and in your days, and in the lifetime of the entire House of Israel, speedily and in the near future—and say Amein.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעַלְמֵי וּלְעַלְמֵי עַלְמֵי־א

May His great Name be blessed forever and for all eternity.

Mashiach

9. Midrash Tehillim

כך כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש. והלא דברים קל וחומר ומה אם אלו שלא נבנה בימיהם ולא חרב בימיהם כך נעשה להם ונענשו על שלא תבעו בנין בית המקדש. אנו שחרב בימינו והיה בימינו ואין אנו מתאבלין ולא מבקשים רחמים על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו חסידים הראשונים שיהו ישראל מתפללין שלש תפלות בכל יום ויום אגא השב שכינתך לציון וסדר עבודה לירושלים. ותקנו בונה ירושלים ה' ברכה בפני עצמה בתפלה וברכת המזון.

10. Rav Gifter, On War and Mobilization

Obviously, bigger things are expected of us than we sometimes are willing to acknowledge. It is not sufficient to go about our everyday affairs even when they include performance of *mitzvos* and study of Torah. Business as usual

might be adequate in usual times, but these are not ordinary times for the Jewish people. If we were deluded into thinking so before, we surely cannot go on thinking so in the wake of the Yom Kippur War. Now, more than ever, is the time to heed the heavenly signs that demand of us that we shake ourselves loose from our lethargy and exert maximum efforts to strengthen our commitment to Torah. If, at a time like this, we persist in counting Phantoms, discussing the tactics and motives of Dr. Kissinger, and pin our hopes on the survival in office and the continued initiatives of President Nixon, then we are clearly conveying a lack of comprehension of the Divine message.

Wordless Cry

11. She'arim Bitfilah, page 41

צעקה

ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו
שמות ב')

צעקה היא כאשר הלב סוער מעוצמת נוראות הבקשה עד שאינו יכול להוציא מילים מפיו, ורק צועק בקולו, וזוהי תפילה שהיא צעקה, ומבואר בחז"ל בזוה"ק שזוהי התפילה בעוצמתה, וחביבה היא מכל אופני התפילה, ולעולם אינה חוזרת ריקם.

